

4. §.

Az állandó ellátás alapját a beszámítható szolgálati idő tartama képezi.

5. §.

Beszámítható szolgálati idő tartamnak tekinthető az idő-tartam, melyet valaki az ellátási igény megállapításától visszafelé egész az első hivatalos eskü letételének idejéig, ezen kamara területén, mint kir. közjegyző, vagy közjegyzői helyettes szakadatlanul és egyfolytában töltött.

A jelen szabályzat hatályba léptekor már alkalmazottakra nézve beszámítható időnek vétetik azon idő, a melytől kezdve az illető közjegyző, vagy közjegyzői helyettes szabályszerű illetményeit fizetni kezdette.

6. §.

A szolgálati idő folytonosságának számításánál

- a) a szabadságon;
- b) a betegségben;
- c) mint hadköteles, vagy tartalékos tiszt a katonai szolgálatban töltött idő — tekintetbe veendő és a szolgálati idő beszámítandó.

Ad 4. 5. 6. §.

A 4. 5. 6. §§. megfelelnek az 1885. évi XI. t.-cz. illető határozmányainak.

Az 5. §-ban ki van fejezve az, hogy csak azon idő számítható be, melyet az illető közjegyző ezen kamara területén működve töltött el.

Ez az intézkedés az elzárkozni akarás vádját vonhatná maga után, de mind addig, míg a többi kamarák is nyugdíj-intézetet nem alkotnak — és pedig ehhez hasonló alapon. — addig ezt az elzárkozást elkerülni nem lehet, mert akkor megtörténhetnék, hogy erején felül vétetnék igénybe a nyugdíj-alap.

Azonban, mihelyt a többi kamarák is alakítanak nyugdíj-intézetet, ezen intézkedés azonnal feleslegessé válik és megváltoztatható leend. Sőt nem akadályozza semmi azt sem, hogy már most kimondassék a viszonyosság azon kamarákkal, melyeknél ez, minket illetőleg kimondatni fog.

(Folytatás köv.)

KÖZJEGYZŐK LAPJA

Szerkeszti SCHILLING RUDOLF, budapesti kir. közjegyző.

KIADJA A MAGYARORSZÁGI KIRÁLYI KÖZJEGYZŐK ORSZÁGOS EGYESÜLETE.

Elfizetési ár: egész évre 5 frt, fél évre 3 frt.	Megjelenik havonként 2-szer	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VI., Váci körút 19.
---	--------------------------------	---

TARTALOM: Codificatio. (Folytatás.) — A hagyaték átadása, ha a köteles rész hagyományi, utóörököségi vagy az özvegyjog vitás. Irta: dr. Szily Ferencz, budapesti kir. közjegyző-helyettes. (Folytatás.) — A telekkönyvi okirati kényszer. Irta: dr. Török István, kir. albiró Hajdu-Nánáson. (Átvéve a „Jog“ 24-ik számából.) — A bajor közjegyzői törvény reformja. — A kolozsvári kir. közjegyzői kamara nyugdíjintézetének alapszabályzata — Illetéki ügyek

Codificatio.

(Folytatás.)

A mult cikkben említettekén kívül előadó ur nem is hoz, fel több érvet a közokirati kényszer ellen; a felhozottak pedig igazán oly gyengék, hogy gyengeségükön felül csak az a bámulatosabb, hogy miképpen használhatók fel érveknek ily fontos kérdésben.

Az egész felhozott érvelés reám azt a benyomást teszi, mint az ügyvédnek az a felebbezése, a mit be kell hogy adjon, akkor, mikor tudja, hogy meggyőződése szerint veszített ügyet védelmez vele.

Hanem azért ezzel a világerő sem képzelem azt, hogy a kényszer ellenzőinek veszített ügye lenne, sőt nagyon félek az ellenkezőtől. Meg vagyok győződve, hogy a kényszer hiveinek van igazsága, de azért diadalukban kevésbé bizom, mint félek vereségüktől. Talán éppen azért, mert igazságuk van!

A miket előadó ur a kényszer mellett felhoz, azok ellen természetesen semmit sem mondhatok, legfeljebb annyit, hogy nagyon szűkre szabta érveléseinek határát és hogy nem hozott fel mindent, a mit a kényszer mellett felhozhatott volna és hogy egyáltalán nem látszik ki érveléseiből az, hogy a kényszer behozatalát kényszerítő szükségnek tartaná.

Egyáltalában úgy a közjegyzői okirati kényszer, mint a magánokirati kényszer behozatala ellen mindig több az érve, mint mellette.

Hanem a miket a magánokirati kényszer ellen felhoz, azok ép oly kevésbé állhatnak meg, mint az előbbiek, az első mindjárt a gyakorlati kivihetőség szempontja és ismételve úgy érvel, hogy számolni kell a népben meggyökerezett visinertiaevel, a mely esetleg a törvény rendelkezésén túl fogja magát tenni és azt mondja, **hogy nálunk az ingatlanok elkötelezését célzó szerződések jelenleg formához kötve nincsenek.**

Nem értem ezt az állítást. Mit tesz ez? azt-e, hogy nincs a törvény által megállapítva a kiállítandó szerződés formulája? vagy azt teszi, hogy nálunk a törvény az ingatlanokra vonatkozólag nem rendel írásbeli szerződést? Akár melyiket is érti az előadó ur különben, nem tudom megmagyarázni magamnak azt, hogy ezen állítás igazsága mire lehet állapítva.

Mert hisz nálunk igen is az ingatlanokra vonatkozólag mindig — nem értem a história előtti időket — az írásbeli szerződés volt kötelező. Nem terjeszkedem ki a telekkönyvek behozatala előtti korszakra, mert hát az az idő most nem tartozik ide. De a telekkönyvek behozatala után, igenis határozott törvény rendel azt, hogy ingatlanok feletti jogügyletek írásbeli szerződésbe foglaltassanak.

Hanem a szerződés irásbefoglalását a törvény nem követeli annak különbeni érvénytelenségének terhe alatt, hanem csak egyszerűen abból az okból, mert az ingatlan javak tulajdon- vagy zálogjogának tényleges átadása, a mi a szerzés egyik elengedhetlen feltétele, nem történhetik meg a telekkönyvi intézmény hatálya alatt másképpen, mint bekebelezés által. A bekebelezés pedig szintén nem eszközölhető egyébként, mint írásbelileg.

Éppen ezért érthetetlen előttem az is, hogy a kényszer ellenzői és előadó ur is miért mondanak olyanokat, hogy a „jogbiztonság fontos érdekét az okirati kényszer veszélyeztetni fogja“, hogy ha ezek, t. i. a szóbeli szerződések, érvénytelenek lesznek, hogy „a jogérzést sérteni fogja, hogy oly ügylet, melynek alapján az átadás is megtörtént, az okirati forma miatt fog utólag törvénytelennek kimondatni.“ Vagy a mint a „Jog“ idei 24. szá-

mában dr. Török István kir. albiró ezen lapban alább egész terjedelmében közölt cikkben mondja, hogy „Az ilyen jogügyleteket érvénytelennek nyilvánítani egyértelmű volna a jogszolgáltatás megtagadásával“, és alább „Tehát miért nyilvánítanak érvénytelennek a jogéletben még jobban elterjedt telekkönyvön kívüli tulajdonjogot?“.

Egyáltalában miért beszélni a jogügylet érvénytelenségéről, mikor azt senki sem mondja, senki sem mondhatja és mondani sem akarhatja és pedig azért, mert az ily kimondás igen is törvénytelen lenne.

A telekkönyvi, tehát az ingatlanokra vonatkozó ügyekben nálunk egyedül az osztrák általános polgári törvénykönyv az irányadó. Ez pedig bár okiratot kíván az ingatlanokra vonatkozó ügyekben, még sem mondja sehol, hogy az azokra vonatkozólag kötött szóbeli szerződések érvénytelenek; hanem csak ezeket mondja a 425. §-ban:

„A pusztá czim még nem ad tulajdont. A tulajdon és általában minden dologbani jogok a törvényben meghatározott eseteken kívül, csak jogos átadás és átvétel által szerezhetők meg.“

Ezután a 426. és következő §§-ban az átadás nemeit tárgyalván, a 431. §. czimében azt mondja, hogy:

2. Ingatlan dolgok átadása nyilván könyvekbe bejegyzés által“ a §. szövege pedig így szól:

„Ingatlan dolgok tulajdonának átruházása végett szükséges, hogy a szerzési ügylet az e végre rendelt nyilván könyvekbe beiktattassék.“

Ezen beiktatás bekebelezésnek (betáblázásnak) nevezetik.

A 451. §. czime „A zálogjog szerzés módja, a) testi átadás, b) nyilván könyvbe való bekebelezés.“

A §. szövege pedig a következő:

„A zálogjog valóságos megszerzésére kell, hogy a czimmal bíró hitelező, az elzálogított dolgot, ha ingó, őrizet alá vegye; és ha ingatlan, követelését a fekvő javak tulajdona megszerzése végett előszabott módon bekebeleztesse. A czim magában csak személyes jogot ad a dologhoz (dologhozi jogot) de, nem tárgyi-lagos jogot a dologra (dologbeni jogot).

Mindezekből világos a következő:

először, hogy a nálunk érvényben levő törvény az ingatlanokra nézve megköveteli az írásbeli szerződést;

másodszor, hogy az írásbeli szerződés hiánya nem okvetlen vonja maga után a jogügylet érvénytelenségét;

harmadszor az írásbeli szerződés nem azért szükséges, mert a nélkül a jogügylet érvénytelen volna, hanem azért, mert írás nélkül a tulajdon, zálog dologbani jogának megszerzése vagy is az átadás nem lehetséges.

Mindezek után pedig bátorkodom kérdeni, hogy ha az írásbeliség a tulajdonjog átruházásáról nem mellőzhető, akkor miképpen lehet megérteni azt, hogy éppen az okirati kényszer a jogbiztonság fontos érdekét veszélyeztetni fogja? és ha igen, akkor a puszta okirati kényszer miképpen lenne mellőzhető, azaz miképpen lehetne nélkülözni azt az írást, a mi a mostani telekkönyvi rendszer szerint egyetlen módja a dologbani jog bekebelezésének, azaz a tulajdon teljes megszerzésének?

És kérdem továbbá, hogy lehet képzelni oly szóbeli szerződést, a mely ingatlanok feletti ügyletekre vonatkozólag végrehajtható, azaz a melynek alapján a tulajdonjog bekebelezhető lenne, a nélkül, hogy az valamely módon előbb írásba ne foglaltassék?

Elismerem, hogy már van, — ugyan még életbe nem lépett, tehát gyakorlatilag ki nem próbált — törvény és pedig a német birodalmi polgári törvény, a mely a tulajdon és zálogjog telekkönyvi átruházásánál feltétlenül semmiféle, sem írásbeli sem szóbeli szerződést nem kíván. Igen, de ez is csak theoria. Mert azt megkívánja, hogy a felek vagy a telekkönyvi hatóság vagy királyi közjegyző előtt személyesen vagy közokiratilag igazolt képviselőik által nyilatkoztassák ki és írják alá az ott írásba foglalandó azon okiratokat, a melyeknél fogva a tulajdonjogot egyrésztől átuházni, a másik részről elfogadni kívánják. Tehát írásban egyezkednek, vagy írásba foglalják kölcsönös és már előre tett megállapodásukat, azaz még sem tesznek egyebet, mint szerződést kötnek.

A különbség a mostani és akkori eljárásban csak az, hogy míg most ugyanazon szerződésben megoldhatták a kötelmi részét is egyezkedésüknek, ezután azok a felek, a kik a bíróság előtt személyesen jelentkeznek az átruházásért, egy írás helyett kettőt kell hogy kiállítsanak, mert hát akár mit is mondjon előadó ur, hogy az egész szükséges forgalmi viszonyok fontos támasza a más szavában való bizalom, azért minden józan ember a kötelmi részét írásba fogja

foglaltatni szerződésének még akkor is, ha egyrésztől a vételár teljesen kifizetett és másrésztől teljesen felvétel is.

Azt hiszem, senki sem képzei, hogy telekkönyvi ügyekben a teljes és kizárólagos szóbeliség, azaz oly szóbeli eljárás, a melynél a mondottak írásba foglalandók ne legyenek, lehetséges legyen.

Azt hiszem, senki sem kívánja, hogy a tulajdon és zálogjog átadása — a mi nélkül a jogügylet befejezést nem nyer — más módon mint telekkönyvi bekebelezéssel eszközöltessék.

És azt hiszem, senki se kívánja, hogy a most európaszerte életben lévő és gyakorlatinak bizonyult telekkönyvi rendszer valami más, még eddig el sem képzelhető rendszer által pótolassék.

Ha pedig ezek az előfeltételek, akkor ezekhez kell szabni a további alkotásokat.

Éppen ugy nem tudom elképzelni, hogy az ingatlanok jogviszonyaira vonatkozó ügyletek ne írásbeli, hanem szóbeli szerződésekkel lehessenek elintézhetőek.

Mert azok a szóbeli szerződések nem azért érvénytelenek, mert nincsenek írásba foglalva, hanem azért, mert az ügylet, — szóbeli szerződés bekebelezésre alkalmas nem lévén — perfectté nem lett, azaz a tulajdon vagy zálogjog átadva nem lett. Tehát egy félbe levő ügylet maradt, a mely csak annyiban, azaz addig a stádiumig érvényes, a melyben van. Azaz a ki eladta az ingatlanát szóbeli szerződéssel, az többé ezen elkötelezését vissza nem vonhatja és tényét egyoldalul meg nem történtnek nem teheti, de a vásárlónak még is írásbeli szerződést kell kieszközölni eladótól, ha azt akarja, hogy az ügylet perfectté és megszerzett joga dologbani joggá változzék, és az harmadik személyek által is kétségbe vonható ne legyen. És itt ebben a harmadik személyben rejlik a vásárlóra nézve a veszély. Azért kell írásbeli szerződés, azért nem ér semmit a szóbeli szerződés, mert lehet két vásárló is és ezek közül tulajdonos csak az lesz, a ki írásbeli szerződéssel bír és ennek alapján tulajdonjogát bekebelezheti, míg a szóbeli szerződésre, még ha szerződése időre nézve meg is előzi az előbbit, ha annak tulajdonjoga elhibázva van, soha se leend tulajdonos, egyedül a meglevő szóbeli szerződése alapján.

S. R.

(Folytatás köv.)

A hagyaték átadása, ha a köteles rész, hagyományi, utóörököségi vagy az özvegyi jog vitás.

Irta: dr. Szily Ferencz, budapesti kir. közjegyző-helyettes.

(Folytatás.)

Az utóöröklési jog feljegyzése magában foglalja az elidegenítésnek s megterhelésnek **feltételes** tilalmát, vagyis hogy az utóöröklési jog feljegyzése után az ingatlanra, telekkönyvi jogokat harmadik személy csakis az utóöröklési jog be nem következésétől függő joghatályllyal szerezhet.

Azon jelzálogos hitelező azonban, ki az ingatlanra az utóöröklési jog feljegyzése előtt szerzett zálogjogot, ezen zálogjogát akadálytalanul érvényesítheti s követelésének kielégítése végett az ingatlant el is árvereztetheti végrehajtási árverés útján. Árverés esetén az utóöröklési jog az ingatlanról töröltetik, a vételárból a **feltétlen** jelzálogjoggal bíró hitelezők kielégíttetnek, a maradék vételár pedig, melyet a dolog természete szerint az utóöröklési jog terhel, továbbra is, birói letétben visszatartandó és az a) abban az esetben, ha az utóöröklés megnyílik, az utóörökösnek kiadandó; b) ha pedig az utóöröklési jog bármely okból be nem következik, abból mindenekelőtt azon jelzálogos hitelezők nyernek kielégítést, kik az utóöröklési jog be nem következésétől függő joghatályllyal nyertek feltételes zálogjogot, a maradék pedig az első örökös illetve esetleg az ő örököseinek kiadandó.

A mi végül az utóörökösnek az örökös hitelezőihez való viszonyát illeti, az utóörökös is az utóöröklés útján reá szállandó vagy már reászállott vagyon erejéig felelősséggel tartozik épp úgy, mint az első örökös. Ennek gyakorlati fontossága van az első és utóörökös közti jogviszonyra is. Ugyanis az első örökös jogosítva van örökös hitelezőit a reászállott örökségből kielégíteni tekintet nélkül az utóöröklési jogra. Ugyanez áll a köteles rész s a hagyományok tekintetében is. Ilyen esetekre tehát az utóöröklési jogban foglalt elidegenítési s megterhelési tilalom ki nem terjedhet s a hagyatéki terhek, köteles rész és hagyományok kielégítése céljából az első örökös az örökséghez tartozó vagyontárgyakat elidegenítheti s megterhelheti s a végből az utóörökös javára netán már elrendelt vagy fogantatott biztosítási intézkedéseknek vagy telekkönyvi feljegyzésnek

megszüntetését illetve törlését — ha kell, per útján is — követelheti. Továbbá folyománya ennek az is, hogy az utóörökös javára fennálló tulajdonjogi korlátozás, biztosítási intézkedés vagy telekkönyvi feljegyzés hatálya az örökös hitelezőire, a köteles részre jogosult s hagyományosokra ki nem terjed, ők tehát maguknak erre való tekintet nélkül vehetnek a hagyatéki vagyontól kielégítést. Az utóörökösnek ugyanis több joga nincsen, mint az első örökösnek, a ki pedig a kielégítést illetőleg csak a hagyatéki hitelezők, köteles részre jogosult s hagyományosok után következik rangsorozatban. Az első örökös adósságaiért azonban a dolog természete szerint az utóörökös nem felelős.

* * *

Az utóörökös jogállása az örökösödési eljárás során.

Az utóörökösnek az 1894. évi XVI. törvénycikk sok tekintetben ugyanazon jogokat biztosítja, mint az örökösnek.

Igy hivatalból megindítandó az örökösödési eljárás a) ha az utóörökös kiskorú vagy az 1877:XX. törvénycikk 28. §-a alapján gondnokság alá van helyezve avagy méhmagzat, vagy még nem született személy; b) ha még csak létesítendő közérdekű alapítvány van utóörökös minőségben érdekelve; c) ha az utóörökös, habár gondnokság alá helyezve nincsen, ismeretlen helyen távol van (2. §. 1., 2. és 3. pontjai). Az utóörökös jogai tehát — a mennyiben a jogai érvényesítésére nem képes, — hivatalból figyelembe veendő.

Az utóörökös jogosítva van utóöröklési jogának biztosítása végett az örökösödési eljárás megindítását (3. §. 1. pont) s a hagyaték leltározását kérni (36. §. a) pont) saját személyében függetlenül attól, hogy azt valamely örökös kérte-e vagy sem?

Az utóörökös közvetlenül befolyhat a hagyatéki vagyon állagának megállapításába, a leltárra észrevételeit megteheti, annak kiegészítését s esetleg pótleltározást is követelhet.

Az utóörökös a hagyatéki tárgyalásról nem csak értesítendő, mint az ingó hagyományosok, hanem arra megidézendő (53. §.). Ha azonban ismeretlen tartózkodású volna, a hirdetményi időzés mellőzendő, mert ezt a törvény világosan csak az örökösre nézve írja elő (54. §.).

Ha az utóörökös idéztetett, de meg nem jelenik vagy mivel

ismeretlen tartózkodásu, megidézhető nem volt, e körülmény nem akadályozza a hagyaték átadását, de abban az esetben az utóöröklési jog hivatalból biztosítandó (78. §. 1. bek.).

Az utóörökösnek egyik legfőbb joga az, hogy az ő utóöröklési jogának biztosítását követelheti. A biztosítás módját illetőleg első sorban az örökös és utóörökös közt létrejött egyezségi megállapodás az irányadó; ámde ha ilyen megállapodás köztük létre nem jött, ebben az esetben az utóöröklési jog hivatalból biztosítandó. Ingatlanoknál ez igen egyszerűen az utóöröklési jog telekkönyvi feljegyzése által történik, de nem így az ingóknál, a hol az utóöröklési jog által való korlátozás külsőleg felismerhetővé nem tehető. A törvényhozás érezte is itt a nehézségeket s azt, hogy itt a concret intézkedés az esetek sokféleségénél fogva lehetetlen, miért is megelégedett oly általános természetű intézkedéssel hogy a biztosítás ingóságokra az örökhagyó ide vonatkozó rendelkezéseinek és a fenforgó körülményeknek figyelembevételével, megfelelő módon történjék.

Azon biztosítási intézkedés, mely a köteles rész tekintetében alkalmazandó s a melynek hasonszerűségére az egész ingó vagyonteltári értéke az utóörökös javára készpénzben vagy óvadék-képes értékpapirokban birói letétbe helyezendő volna, teljesen lehetetlen dolog, mert ez az örökösnek öröklési jogát tenné illusoriussá, honnan vegyen ő annyi készpénzt; ha egyébként teljesen vagyontalan? Kénytelen volna az egész ingó hagyatékot értékesíteni, már pedig erre az örököszt kényszeríteni nem lehet, mert nem szabad szem elől téveszteni, hogy ő az öröklés által tulajdonost — bárha az utóöröklés által korlátozva is — szerzett, már pedig a tulajdonos nem kényszeríthető arra, hogy a tulajdonát képező dolgot elidegenítse.

Ha a hagyatékhoz készpénz, takarékbetétek vagy értékpapírok tartoznak, az utóörökös követelheti, hogy ezek birói letétbe helyezettessenek s az örököszt csak a jövedelem illesse. Sőt az értékpapírok megfelelően kötményezhetőek is, a mely esetben azok az örökös birtokában is maradhatnak.

Nem így áll azonban a dolog a drágaságok, ékszerek s egyéb ingóságok tekintetében és nem így áll a dolog különösen azon fentebb már említett ingóságok tekintetében, melyek rendeltetésük nélkül fogva az elidegenítés tilalma alatt nem is állhatnak, miután ezen ingók szabad használatában

az utóbb említett ingók elidegenítésében az örököszt akadályozni nem lehet, miután e jogok az ő tulajdonjogának folyományai.

Ezen tárgyakra tehát az utóörökösnek csak annyiban s akkor van joga biztosítási intézkedések foganatosítását kérni, a mennyiben s a mikor igazolni képes, hogy az ingók az örökös megbizhatatlanságánál fogva (pl. el van adósodva, végrehajtások alatt áll, nyereségvágyból elkövetett vétség vagy büntett miatt már büntetve volt, foklalkozás nélküli csavargó vagy pedig reá bizonyítható, hogy az utóörökösödési joggal terhelt ingóságok közül jogtalanul egyes tárgyakat már elidegenített vagy elzálogosított, stb.) az elidegenítés és elsikkasztás, elrejtés és elzálogosítás veszélyének ki vannak téve. A biztosítási intézkedés legcélyszerűbben per analogiam az ingóságoknak az 1894. évi XVI. t.-cz. 14. §-a értelmében való zárlávétele által történik.

(Folytatása köv.)

A telekkönyvi okirati kényszer.

Irta: dr. TÖRÖK ISTVÁN kir. albiró Hajdu-Nánáson.

A magyar polgári törvénykönyv készítése szempontjából nagyon fontos kérdés, hogy ingatlanok tulajdonjogának szerződés útján való átruházásánál felállíttassék-e a közokirati vagy az okirati kényszer, s ha igen, vajjon a megállapítandó okirati forma csupán a telekkönyvi bejegyzés előfeltételét, avagy az ingatlanok tulajdonjogának átruházását célzó kötelmi szerződés érvényességi kellékét képezze-e?

A kérdés fontossága hozza magával, hogy jogászaikat nagy mértékben foglalkoztatja, hogy a felfogásban különböző irányok keletkeznek és hogy mindegyik iránynak megvannak a maga érvelései.

Az egyik irány az, hogy közokirati kényszer legyen behozva s az átruházásnak érvényessége is függjön a közokirat létrejöttétől.

A másik irány az, hogy ne közokirati, hanem csak okirati kényszer legyen behozva, de az okirat kiállításától a jogügylet érvényessége is függjön.

A harmadik irány az, hogy a bejegyzésben az egyszerű okirati kényszer alkalmazva legyen, de a jogügylet a szerződés szóbeli megkötésével is érvényes legyen.

Ezekon kívül ezen irányokban megállapított elvek és az okiratok különböző kellékeinek kapcsolatával még több irányt is meg lehet állapítani, de mivel a főbb irányok ezek, a többinek felsorolását annál inkább feleslegesnek tartom, mert az én felfogásom mellett szükségtelenné válik.

Hogy ki milyen irányt hive, azt nem kutatom, mert én minden vélemény iránt kellő tisztelettel viselkedem, kivált ha tudom, hogy a jogtudományban és érdekekben megőszült egyéniségtől származik.

Az említettek közül én a harmadik irányt tartom a készitendő magyar polgári törvényben alkalmazandónak, s meggyőződésem a gyakorlati magyar jogélet megfigyelésén alapul.

Ugyanis már évtizedek óta hangzik a panasz, hogy telekkönyveink a tényleges birtokállapotból merőben eltérnek és évtizedek óta törtük rajta a fejünket, hogy ezt a visszasságot hogyan lehetne megszüntetni. A tapasztalat és gondolkodás rávezette irányadó köreinket, hogy a bajnak nagy részben népünk közönye az oka, melynél fogva az ingatlanra vonatkozó jogügyleteket nem foglalja írásba, sőt ha írásba foglalja is, a telekkönyvi bekebelezést elmulasztja.

Végre a betétszerkesztésben találtak orvoslást. A közönség hibáját, hogy az okiratok szerkesztését és bejegyzését elmulasztotta, megbocsátották és betétszerkesztés alkalmával kedvezményekkel halmozzák el, rábeszélik hogy csak hozza rendbe ingatlana telekkönyvét.

És a betétszerkesztésben a számtalan kedvezmény alkalmazásával a legtöbb esetben célt érünk, hogy az olcsó és kényelmes átírást a közönség igénybe veszi.

Azonban hány olyan embert találunk betétszerkesztéskor, hogy azért, mert a lelkésznek két koronát kell a halotti bizonyítványért fizetni, meg a jegyzőnek ötven fillért kell a helyhatósági bizonyítványért fizetni: inkább eláll attól, hogy ingatlana a nevére legyen írva, azt mondva, hogy az apjának se volt a nevére írva, még sem vették el tőle, ő tőle sem veszik el, míg él, tehát nem érdemes fizetni érte.

Ezt én a gyakorlatban tapasztalom.

Azonban a bejegyezhető tényleges birtokosok közt is hány van olyan, hogy csak ráerőszakolás után hozza meg a rendes átírási költségekhez képest mibe sem kerülő bizonyítványokat!

Ez pedig azért van így, mert a költségektől és utánjárástól

a közönség nagy része idegenkedik és a bejegyzés szükségességét nem tudja vagy nem akarja megérteni.

A betétszerkesztési törvényekben ennek a gyarlóságnak a felismerése jut kifejezésre és a gyakorlatban ez a gyarlóság most is tapasztalható: tehát még a betétszerkesztés előtt is sokkal nagyobb zavarok keletkeznének, a jogbiztonság, hitel még nagyobb mértékben veszélyeztetve lenne, ha a következetesen mellőzött okirat most egyedül érvényes jogalap lenne.

Sőt az is megtörténik, hogy a feleknek teljes szándéka az átírás, azonban valamely okból elhalasztják, lehet, hogy a vételár vagy egyéb viszontszolgáltatás teljes kiegyenlítéséig, vagy valamely átruházó kiskorú nagykorra jutásáig, s mert a szerződés megírására kerülve a sor, az átruházó, vagy ha többen vannak, közülök egyik meghal s az okirat kiállítása elmarad.

Ez okból, ha kötelező hagyatéki eljárás be nem lenne hozva, két-három évtized múlva ismét oly zavarosak lennének telekkönyveink, mint a betétszerkesztés előtt voltak.

Az ilyen jogügyleteket érvényteleneknek nyilvánítani, egyértelmű volna a jogszolgáltatás megtagadásával.

A mi a jogéletben megtörténik, annak elbírálásától visszavonulni, az anyagi igazságot, mikor erkölcsiség vagy károsító szándék szempontjából egyetlen szó sem férhet hozzá, sem a közérdeket nem sérti: érvénytelennek nyilvánítani, még ha a nyugoti törvénykönyvek 60 százaléka megtenné is, nekünk nem lehet.

A betétszerkesztésben már a pincejogot, az alulépítmény jogát is elismerjük, a fiúmei házaknak lakrészenként vagy emeletenként való elidegenítését is érvényesnek ismerjük: ez mind a jogélet fejlődésének következménye. Tehát miért nyilvánítanak érvénytelennek a jogéletben még jobban elterjedt telekkönyvön kívüli tulajdonjogot, mikor az érvénytelennek való nyilvánítás jogalanyaink magatartása folytán még nagyobb bonyodalmakat okozna?

Ennek az érvénytelenségi elvnek az is következménye lenne, hogy az ingatlanok elbirtoklás útján való megszerzését is lehetetlennek tartanánk. Vagy hogyan irhatnók át akkor az olyan ingatlant, a melynek telekkönyvi tulajdonosa az átruházó szerződés aláírása előtt ismeretlen helyre költözött, örökösei is ismeretlenek, tehát 100 év múlva sem akadna senki, hacsak a kincstár nem, hogy a holtta nyilvánítási eljárást megindítsa? A kincstár csak nem nyereszkeznék az ilyen ingatlanokon, de viszont azt sem lehetne

tőle kívánni, hogy a telekkönyvön kívüli tulajdonos külön pártfogójaként fellépjen, hogy a holtta nyilvánítási eljárást lefolytassa és befejeztével azt mondja a tényleges birtokosnak, hogy ime most már megengedem a holtta nyilvánítási költségek megtérítése ellenében, hogy tulajdonjogodat bekebeleztesse.

Az írásbeli szerződés kiállítása nem olyan könnyű dolog mint a jogügylet létrejötte, és lehetetlen a polgároktól azt kívánni, hogy a jogügyletet addig meg ne kössék, vagy hogy az elidegenítő addig várjon, akár a halállal, akár az elmebaj bekövetkezésével, de egyszersmind a visszteher követelésével is, míg az okiratot el nem készíthetik.

Természetes, hogy a közokirat elkészítésének még több akadálya merülhet fel, a közokirati kényszer még nagyobb bonyodalmakra adna alkalmat, tehát közérdekből mellőzendő.

Igaz, hogy a kötelező hagyatéki eljárás rendkívül nagy szolgálatot tesz a telekkönyvnek; de ha az örökösök az átírás türesére per útján nem volnának szoríthatók, még ez is jogtalanságra szolgáltatna alkalmat, mert az örökösök már sokkal ritkábban ismerik el, hogy az ingatlant az örökhagyó elidegenítette és az átírás megengedésének a hagyatéki tárgyaláson való szőnyegre hozatala legtöbb esetben az ingatlan visszakövetelését eredményezné.

A jogéletnek azok a jelenségei, melyek a telekkönyvön kívüli tulajdonost a törvény oltalma alatt is gyakran jogának elvesztésével sújtják, a kötelező hagyatéki eljárás, közönségünkben a telekkönyvi intézmény iránti jogérzéknek fokozatos fejlődése és az ingatlanok tulajdonjoga iránti pereknek súlyos volta csak ezután szoktatják rá közönségünket, hogy mégis jobb a nyomban írásba foglalt jogügylet, de az is csak számtalan ingatlan tulajdonjogának elvesztése árán fokozatosan következik be; ha pedig az okirati kényszert egy csapásra úgy behoznánk, hogy az ingatlan megszerzésére szóbelileg kötött jogügylet már magában semmis, még sokkal több ingatlannak elvesztését vonná maga után s a tulajdon iránti keresetek helyett a vételár és egyéb visszerhek visszakövetelése és időközi jövedelmek iránti perek még tízszeres mennyiségben is dülnek, mert annak a természetellenes jogszabálynak a köztudatba való átmenése, hogy az ingatlanok tulajdonjoga iránti szóbeli szerződések érvénytelenek, legalább is két emberöltőt igényelne; addig pedig a visszaélések kiapadhatatlan forrásává válna.

A tényleges birtokos a tulajdoni pert különben sem indítja mulatságból, bár ha joga van is hozzá, tehát a szóbeli szerződés alapján indított kereseti jog további fentartása esetén sem lehet attól félni, hogy patvarkodó tulajdoni keresetekkel árasztanak el a bíróságot, meg ellenkező esetben a vevő tudatlanságát kiaknázó telekkönyvi tulajdonos részére számtalanszor kellene meggyőződéscellenes jogsegélyt szolgáltatni.

Tehát leghelyesebb a törvényben úgy rendelkezni, hogy az ingatlanok tulajdonjoga iránti szerződések írásba foglalása csak a bejegyzésnek képezze előfeltételét, ha pedig a jogszerzőnek okirata nincs, jogositva legyen a jogszerzés megállapítása végett keresettel élni s tulajdonjoga bejegyzését ennek alapján szorgalmazni.

A bajor közjegyzői törvény reformja.

A mint emlékezni fognak e lap listelt olvasói, 5-ik számunkban „A közjegyző a német birodalmi polgári törvénykönyvben“ című cikkben közöltem volt, hogy a törvény 141. szakasza szerint az egyes országok törvényei meghatározhatják, hogy a jogügyletek tanusítására (Beurkundung) — a hol a polgári törvénykönyv bírói vagy közjegyzői tanusítást követel — vagy csak bíróságok vagy csak k ö z j e g y z ő k legyenek illetékesek.

A bajor törvényhozás most szentesítve is levő törvénnyel elhatározta, hogy az önálló közjegyzőség legyen a kizárólagos okirattanúsító intézmény (Beurkundungsinstitut), megvallom, nem tudom jól lefordítani ezt a szót.

Az új bajor közjegyzői törvénynek 12 fejezete van és 140 szakaszból áll. Ezek közül csak a 3-ik fejezet tárgyalja a tanusítást (Beurkundung) és annak formáit. A többi 11 fejezet mind szervezeti jellegűek, és reánk nézve sok tekintetben érdekesek és tanulságosak, és azt gondolom, megérdemlik, hogy bár röviden tudomást vegyünk azokról.

A többek közt ilyeneket tartalmaz:

A közjegyző nyilvános hivatalnok lévén, az állam felelős a közjegyzőnek mint olyannak tényeiért.

Közjegyzői cautió nincsen, minthogy az egész német birodalomban a hivatalnoki biztosíték el van törölve.

A közjegyző azonban felelős úgy a bíróság, mint az állammal szemben úgy az ő, mint az általa választott helyettes tényeiért.

A közjegyző ügyvéd által nem helyettesíthető, csak bírói tisztviselő által. És minthogy minden járás székhelyére közjegyzői állás rendszeresített, az állam garantirozza a közjegyzőnek azt, hogy jövedelmét, ha az nem érné el a járásbíró fizetését, arra az összegre kipótolja.

Ezzel szemben a közjegyző köteles a bevételei és kiadásairól pontos könyvet vezetni.

A közjegyző és összes alkalmazottjai kötelesek a részükre meghatározott nyilvános nyugdíjintézetbe belépni kinevezetésükkor azonnal.

Minden birság a nyugdíjintézetet illeti.

Azonban a közjegyzők autonómiája nagyon szűk határok közé van szorítva. A kamara intézménye fentartatik ugyan, hanem agendái nagyon csekély jelentőségűek: örködnék az állás becsülete felett, de minden kényszerítő eszközük hiányzik, a közjegyzők egymásközötti, valamint ezek és a felek közötti viszálykodások kiegyenlítésénél közreműködnek, végül az igazságügyi hatóságok kívánhatnak tőlük jelentést és véleményadást.

A fegyelmi felügyeletet az országos törvényszék elnöke a kerületében lévő, és a főtörvényszék elnöke az ő kerületében lévő, végül az igazságügyminiszter az egész országban lévő közjegyzők felett gyakorolják.

(Folytatás köv.)

A kolozsvári kir. közjegyzői kamara Nyugdíjintézetének alapszabályzata

(Folytatás.)

II. FEJEZET.

7. §.

Minden közjegyző, ha legalább 10 évi beszámítható szolgálattal bír, az alább felsorolt esetek bármelyikeben élete fogytáig, illetőleg egészsége helyreállításáig, esetleg újra alkalmaztatásáig járó nyugdíjra tarthat igényt.

Nevezetesen:

a) ha testi, vagy lelki fogyatkozás miatt hivatalos kötelességeinek teljesítésére véglegesen, vagy legalább tartósan képtelenné válik.

- b) ha 65-ik életévét betöltötte;
- c) ha 30 évi szolgálati időt kitöltött.

Ad 7. §.

A 30 évi szolgálati idő vétetett az egész nyugdíj-igény alapjául, az államhivatalnokokra kötelező 40 évi szolgálati idő igen soknak látszik.

Azonban ezen időtartam rövidebb megállapítása nem fog az intézetnek terhére válni, mert a mellett, hogy a közjegyzői szolgálat terhes, jövedelmező is, mindenesetre jövedelmezőbb, mint a nyugdíj és bizonyára nem fog előfordulni az az eset, hogy valamely közjegyző elhagyja állását csak a nyugdíj kedvéért.

8. §.

A nyugdíjazás az igényjogosult, vagy jogszerű képviselője részéről kérelmezendő. A testi, vagy lelki fogyatkozás miatti szolgálatképtelenség megbíralása a nyugdíjintézet joga.

A kik 65. életévüket betöltötték, vagy 30 évi szolgálati időt kitöltöttek, saját kérelmükre azonnal, kifogás nélkül nyugdíjazandók, ha állásukról akár önként, akár felszólításra mondtak le; továbbá azok is, kik fegyelmi uton munkaképtelenség miatt állásuktól elmozdítottak.

Ad 8. §.

Az igényjogosult, vagy jogszerű képviselőjének kell kérelmezni a nyugdíjazást — már a dolog természeténél fogva. — Visszaélések meggátolására szolgál pedig az az intézkedés, hogy a testi vagy lelki fogyatkozás miatti nyugdíjazásoknál a végmegbíralás a nyugdíjintézet részére fenn van tartva.

Lehetne ugyan választott bíróságra bízni a véghatározatot, de miután a kamara választmányának tagjai úgy is kartársaik által évről évre választatnak: semmi ok sincs arra, hogy ezek mellőzésével másokra bizassék a véghatározás joga.

Sőt ellenkezőleg az utóbbi eset csak nehézkesebbé, hosszadalmasabbá tenné az eljárást s esetleg idegen elemek befolyásának vetné alá az intézet érdekeit.

9. §.

Az ellátásra jogosítottak ebbeli igényök érvényesítését, jogcímüknek beálltától számítandó egy év alatt kötelesek kérelmezni. Egy éven túl az állandó ellátás csak a kérelem beadását követő hónaptól kezdve jár.

Ad 9. §.

Ezen intézkedés folyamánya az előbbi §-nak. Az a határozat pedig, hogy a nyugdíj egy év alatt kérni kell: szükséges azért, hogy a nyugdíj-alap, a már esetleg tőkésített vagyona visszamenő fizetési kötelezettségekkel ne csonkittassék, valamint hogy a megállapított költségvetés mindig realis maradjon.

10. §.

Az ideiglenes nyugdíjazottak nyugdíjai, még ha időközben 65-ik életévüket elérték volna is, vagy kinevezetésük óta 30 év eltelt volna is, nyugdíjaik emelését nem igényelhetik, azonban már egyszer ideiglenesen megállapított nyugdíjaik véglegesekké válnak.

Az ideiglenes nyugdíjazottak, ha újabban alkalmaztatnak, eddig járt nyugdíjuk megszűnik, újabb nyugdíjaztatásuk esetében azonban, az ideiglenes nyugdíjban eltöltött idő csak abban az esetben számítható be, ha az ideiglenesen nyugdíjazott, vagy a rendes évi illetményét folytonosan fizette ideiglenesen nyugdíjaztatása ideje alatt, vagy az ugyanazon időre eső illetményeket, ideiglenes nyugdíjaztatásának megszűntekor, kamatos kamataival együtt a nyugdíj-intézet pénztárába befizette.

Ad 10. §.

Méltányossági és célszerűségi okok eléggé indokolják.

11. §.

A közjegyző teljes nyugdíja 1200 forintban állapítatik meg. 10 évi szolgálati idő után 40%, azután évenként 3%-kal nevedik.

Ad 11. §.

1200 forint évi nyugdíj elég arra, hogy annak élvezőjét a szűk-ségtől, vagy nyomortól megmentse, de nem oly nagy összeg, hogy meg nem engedett speculatio tárgya lehessen.

A részben megállapítandó nyugdíj mértéke szintén az 1885. évi XI. t.-cikkkben van már megállapítva, ámbar meggondolandó az, hogy nem helyesebb lenne-e a 10 év után 5 éves emelkedési cyclusokat határozni meg. Ez utóbbi az intézetre előnyösebb, az előbbi az egyesekre nézve méltányosabb.

III. FEJEZET.

12. §.

Állandó ellátásra, ha az erre szükséges s alább megjelölt kellékek megvannak, csak azon elhalt közjegyzőnek neje, illetőleg

törvényes gyermekei tarthatnak igényt, a melyik közjegyző legaiább 10 évet szolgált, a nő férjével, legalább a halált megelőzőt 5 éven át, valamint a nyugdíjigény beálltakor is vele együtt élt és erkölcsös életet folytatott.

13. §.

Azon nő, ki a 30 évi szolgálati idő kitöltése, valamint a 65 éves kor betelte után avagy nyugdíjazott közjegyzőhöz megy férjhez, valamint gyermekei nyugdíjra igényt nem tarthatnak.

14. §.

Közjegyzők özvegyei, ha férjük 10 évet szolgált, 300 forint, ha 15 évet, 450 forint, ha 20 évet, 600 forint, ha 25 évet, 750 forint, ha 30 évet 900 forint nyugdíjra tarthatnak igényt.

15. §.

Közjegyzők árvái, akár nyugdíj élvezett, akár szolgálatban volt a halálkor a közjegyző, ha a közjegyző özvegye nyugdíjban nem részesül, a fiuk 20 éves, a leányok 18 éves korukig állandó ellátásban részesülnek és pedig fejenként 50 forint, összesen legfeljebb 300 forint évi összegben.

16. §.

Az özvegyi nyugdíjigény megszűnik az özvegy újra férjhezmenetele, vagy halála alkalmával.

17. §.

A gyermek-tartási igény megszűnik a gyermek halála, vagy a meghatározott kor elérése alkalmával.

18. §.

Ha a nyugdíjazott özvegy elhaltakor, vagy nyugdíjának bármely okból történő elvesztésekor a nyugdíjra jogosított közjegyző után, a kitűzött kort el nem ért gyermekek maradrának hátra, ezeknek a gyermektartási igényük azonnal életbe lép.

Ad 12—18. §.

A közjegyzők özvegyeire nézve, a nyugdíjintézet érdekeire tekintettel, egyelőre célszerű lesz nem a százalékos mértékű nevedést állapítani meg, hanem a 10, 20, 30 éves szolgálati időt, mert különben félni lehet, hogy esetleg a nyugdíj-alapot igen nagy teher fogja nyomni.

Közjegyző-helyettesek özvegyei egyelőre — szintén alaphiány miatt — nyugdíjban nem részesíthetők.

A 300, 600 és 900 frt özvegyi ellátások méltányosan vannak megállapítva.

IV. FEJEZET.

19. §.

A nyugdíjintézet vagyona alakul:

- a) a közjegyzők 100 frtos belépési illetményéből;
- b) a kamara által szolgáltatandó évi járulékokból;
- c) a közjegyzők évi járulékaiból;
- d) a közjegyzői helyettesek 50 frt belépési illetményéből és évi 50 frt járulékaiból;
- e) az özvegyi nyugdíjak 10 százalékos levonásából;
- f) adományokból, alapítványokból s esetleges egyéb jövedelmekből.

Ad 19. §.

Ezen §. is egyik legfontosabb része a tervezetnek, mert természetesen — minél nagyobb a vagyon, annál inkább valószínű, hogy az előre számításba vett kötelezettségek teljesíthetők. Számítást pedig csak úgy lehet tenni, ha biztosítva van az évi járulék előre meghatározott teljes összegének befolyása.

Mindez elérhető a 18. §. b) pontjában foglalt határozmánnyal.

Ugyanis: a nyugdíjintézetet a kamara állítván fel, az lesz hivatva annak kezelésére is és első sorban az lesz hivatva arra is, hogy a nyugdíjintézetet céljainak megfelelő dotációval lássa el.

Ezen hivatás teljesítésében semmi sem gátolja a kamarát, sőt csakis ez uton lehet, hogy a törvénynek megfelelő módon, sőt éppen annak alapján a nyugdíjintézet életre hívható és életben fenttartható legyen.

A kamarának joga van a közjegyzőkre kiadásai fedezése végett évi tagdíjakat vetni ki és annak felhajtását végérvényes határozatával el is rendelni és foganatosíthatni.

Nincs más teendő tehát, mint hogy a kamara meghatározza azt a bizonyos összeget, a mi szükséges a nyugdíjintézet fennállás-ára; ossza fel azt a tagok között és a tagdíjban befoglalva majtsa fel és esetről-esetre szolgáltatassa be a nyugdíjintézet pénztárába.

Igaz ugyan, hogy ez a tagdíjmegállapítás évről-évre új határozatot igényel a törvény rendelete szerint. De nem lehet feltenni azt, hogy a közjegyzők, a kik most ezen szabályzatot és nyugdíj-

intézetet önkényt megalkotják: a közeljövőben ellenkező határozattal megsemmisítsék.

Később már nem lehet félteni a megerősödött intézetet, mert maga a siker elég vonzerőt fog gyakorolni arra, hogy az új közjegyzőket meghódítsa. De különben is, a dolog természeténél fogva, a közjegyzői karban tömeges változások egyszerre nem történhetnek és így a régiebb tagok, a kik már azonosították magukat a nyugdíjintézettel, elég erővel fognak rendelkezni arra, hogy az intézetet esetleges támadásoktól megvédelmezzék.

(Folytatás következik.)

Illetéki ügyek.

A kir. igazságügyminiszternek 26,819—99. I. M. számú rendelete,

a nyilvános számadásra kötelezett pénzügyintézetek jelzálogos kölcsönköveteléseinek záloglevelek kibocsátására jogosított pénzügyintézetekre történő átruházásánál adandó bélyeg- és illetékedvezményekről 87.255/1899. szám alatt kiadott pénzügyminiszteri rendelet közlése tárgyában.

Az összes telekkönyvi hatóságokhoz.

A kir. pénzügyminiszter ur a nyilvános számadásra kötelezett pénzügyintézetek jelzálogos kölcsönköveteléseinek záloglevelek kibocsátására jogosított pénzügyintézetekre történő átruházásánál adandó bélyeg- és illetékedvezmények tárgyában 1899. év február 7-én 87,255. szám alatt a szegedi m. kir. pénzügyigazgatósághoz az alábbi lenyomatban közölt rendeletet intézte és az összes pénzügyi hatóságokat és hivatalokat az ezen rendeletben foglaltak megfelelő eljárásra utasította.

Felhivom a telekkönyvi hatóságokat, hogy a pénzügyminiszteri rendeletben jelzett kölcsönátruházásoknál a bekebelezéshez szükséges telekkönyvi kivonatokat, a cél megjelölése mellett bélyegmentesen szolgáltatassák ki, az ilyen kérvények és felzetek leletezését pedig mellőzzék.

Kelt Budapesten, 1899. évi május 31.

Melléklet

a kir. igazságügyminiszternek 26,819/1899. I. M. számú rendeletéhez:

A kir. pénzügyminiszter urnak 1899. évi február hó 7-én 87,255. sz. a. kelt és a szept. 1. m. kir. pénzügyigazgatósághoz intézett rendelete.

A magyar takarékpénztárak központi jelzálogbankja mint részvénytársaság illetékügyi kérvénye tárgyában 1898. szeptember 29-én 43.623. szám alatt kelt jelentése csatolmányai visszaadása mellett értesítettik a czim, miszerint olyan esetben, midőn nyilvános számadásra kötelezett pénzügyintézetnél fennálló és az 1876. évi XXXVI. t.-cikkben megállapított feltételeknek megfelelő jelzálogos kölcsönkövetelések oly pénzügyintézetre ruháztatnak át, a mely a fennálló törvények értelmében záloglevelek kibocsátására van jogosítva, az ilyen átruházások telekkönyvi bekebelezése iránt benyújtott kérvények, az azokhoz csatolt felzetek, valamint a bekebelezés eszközölhetése végett szükséges telekkönyvi kivonatok, az 1895. L. t.-cz. 2. §. rendelkezései értelmében bélyegmentesek. Mert a most hivatkozott szakasz szerint: az ily átruházások bélyeg- és illetékmentességben részesülnek, még pedig az átruházott jelzálogos követelés engedményezése és bekebelezése után járó bélyeg és illetékekre nézve; e rendelkezésből, valamint a törvény célzatából kétségtelen, hogy a szóban forgó követelések mindazon bélyegek és illetékek alól mentesítve vannak, a melyek a követelések bekebelezése alkalmával felmerülhetnek. Ellenkező értelmezés mellett igen sokszor előállhatna az a visszáshelyzet, hogy a követelések bekebelezése után járó s a beadványi és felzeti bélyegilletéknél csekélyebb összegű bejegyzési illeték alól a felek mentesítve lennének, a bejegyzési illetéknél nagyobb összegre rugó beadványi, felzeti, melékleti bélyeget pedig le kellene róniok. Ez az eljárás a kedvezményre leginkább ráutalt kisebb kölcsönöket terhelné igen súlyosan s veszélyeztetné a törvény célzatát, mely a hitelmozgósítás megkönnyítésére irányul. Meghagyatik a czimnek, hogy jövőben hasonló esetekben a rendelet-höz alkalmazkodják s folyamodó részvénytársaságot megfelelően értesitse.

KÖZJEGYZŐK LAPJA

Szerkeszti SCHILLING RUDOLF, budapesti kir. közjegyző.

KIADJA A MAGYARORSZÁGI KIRÁLYI KÖZJEGYZŐK ORSZÁGOS EGYESÜLETE.

Előfizetési ár: egész évre 5 frt, fél évre 3 frt.	Megjelenik hónonként 2-szer	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VI., Váci-körút 19.
--	--------------------------------	---

TARTALOM: A nyugdíjintézetéről. V. — Codificatio. (Folytatás.) — Az örökösödési eljárás köréből. — A hagyaték átadása, ha a köteles rész hagyományi, utóörökös vagy az özvegyjog vitás. Irta: dr. Szily Ferencz, budapesti kir. közjegyző-helyettes. (Folytatás.) — A kolozsvári kir. közjegyzői kamara nyugdíjintézetének alapszabályzata.

A nyugdíjintézetéről.**V.**

Ennek a lapszámnak összeállítása közben kapom a meghívót az egylet központi bizottságának f. hó 29-én tartandó ülésére, a tárgysorozat örömmel tölt el, mert abba fel van véve egy pont, a mely így szól:

„Nyugdíjszabályzat-tervezet tárgyában értekezés;“
minthogy ugyancsak a tárgysorozatban a „Közjegyzői szaklap további szerkesztése“ iránti tanácskozás is fel van véve, és így remélhetem, hogy a lap szerkesztése más, avatottabb kezekbe fog kerülni, nem akartam elmulasztani, hogy utoljára mint szerkesztő el ne mondjam még azokat, a miket a nyugdíjintézetre vonatkozólag elmondani még szükségesnek tartok.

Nagyon helyeslem, hogy végre ismét kezébe vegye a központi bizottság a nyugdíjintézet kérdésének tanulmányozását és remélem, hogy tanácskozásának tárgya már nem a „legyen vagy nem legyen“ kérdése lesz, hanem az, hogy mi módon legyen a nyugdíjintézet megalkotandó?

Nézeteim a teendőkre nézve a következők:

1. A központi bizottság bizzon még egy legfeljebb három tagból álló végrehajtó-bizottságot, a melynek tegye feladatává és jogává megtenni mindazt, a mit czélszerűnek, hasznosnak lát a cél elérésére, szóval, hogy adjon e bizottságnak korlátlan meghatalmazást.